

Pénteken tárgyalják a belügyminisztériumban Szeged költségvetését

A városházán úgy tudják, hogy nem változik a 80 százalékos pótladó

(A Délmagyarország munkatársától) Január 31-én volt a pénzügyminisztériumban — amint azt a Délmagyarország annakidején jelentette — Szeged ezévi költségvetésének előzetes tárgyalása. Ezen a tárgyaláson még nem történt végleges döntés a költségvetés tételeiről, inkább csak számszerűségi szempontból, tehát a számvetés munkája szempontjából vizsgálták meg a költségvetést s annak egyes tételein nem is próbálták változtatni. A tulajdonképpeni miniszteri felülvizsgálat és jóváhagyás most következik a belügyminisztériumban. Kedden a belügyminisztériumból értesítés érkezett Szegedre, hogy a minisztérium illetékes ügyosztálya, február 11-re, péntekre tűzte ki Szeged költségvetésének tárgyalását. A tárgyalásra dr. Tukats Sándor főispán, dr. Pálffy József polgármester, dr. Kemenes Tibor pénzügyi tanácsnok és Dékány Sándor számvetőségi főtanácsos Budapestre utazik.

Dékány Sándor számvetőségi főnök szerint a pénteki minisztériumi tárgyalás előrelátha-

tólag nem sok változást eredményez majd a költségvetés tételeiben. A minisztériumban bizonyára igyekezni fognak, hogy a kiadási oldal tételeiből lefaragjanak valamit, a bevételeket pedig fokozzák. Lényeges eltérés azonban nem valószínű, hiszen a pénzügyi bizottság és a közgyűlés olyan derekas munkát végzett a költségvetés letárgyalásakor, hogy újabb változtatások szinte lehetetlenek. Ilyenformán semmi kilátás arra, hogy a pótladó százaléka csökkenjen, valószínű tehát, hogy a pótladó 80 százalék marad.

Az esetben, ha az árvízzel kapcsolatos kiadások nem zúdítottak volna a városra nemvárt tetemes költségeket, valószínűleg sikerült volna elérni a pótladó mérséklését a minisztériumi tárgyalások folyamán: ez a számvetőségi főnök véleménye. A jelen körülmények között azonban erre semmiképpen sem lehet számítani, sőt örülni kell, ha a pótladó megmarad ezen a nívón.

A szegedi törvényszék 3 hónapi fogházra ítelt egy diplomájától megfosztott ügyvédet, aki súlyosan megrágalmazta az ügyében ítélező bírákat

(A Délmagyarország munkatársától) A szegedi törvényszék Bókay-tanácsa előtt kedden súlyos fogházbüntetés kiszabásával ért véget az a rágalmozási ügy, amelynek vádlottja dr. Makai Márton ügyvédi diplomájától megfosztott 60 éves füzesgyarmati lakos volt. A volt ügyvéd ellen három esztendővel ezelőtt a gyulai ügyészség hamisítvány miatt indított eljárást. A bűnügy a gyulai törvényszék előtt

folyt le, a bizonyítási eljárás igazolta a volt ügyvéd ellen felhozott vádakokat, amiért a törvényszék 1938 április 13-án nyolchónapi börtönbüntetésre ítélte. Az ügy megjárta a felsőbb bíróságokat és 1939 elején a Kúrián jogerőre emelkedett az ítélet.

Dr. Makai Zoltán büntetésének jogerőre való emelkedése után ügyének újrafelvétele iránt kérelmet nyújtott be a gyulai törvényszékhez.

A kérelemben dr. Makai súlyosan megtámadta az ügyében eljáró és ítéletet hozó tanácsot, dr. Paulinyi Gyula tanácselnököt, dr. Pálffy István és dr. Érsek Lajos törvényszéki bírákat, valamint az ügyészség több tagját. Arra hivatkozott, hogy „a büntetőtanács nem tárgyilagosan járt el vele szemben” és „az igazságtól teljesen eltért az ítélet.”

Az újrafelvételi kérelemben foglalt kitételek miatt — tekintve, hogy mind a gyulai ügyészség és törvényszék értesítve volt — a szegedi ügyészség felhatalmazásra üldözendő rágalmozás miatt adott ki vádiratot dr. Makai Márton ellen. Ügyében a szegedi törvényszék egy ízben már kitűzte a tárgyalást, a vádlott azonban akkor nem jelent meg, mire a keddi tárgyalásra rendőr vezette elő Füzesgyarmatról.

Dr. Makai a törvényszék előtt ártatlanságával védekezett. Előadta, hogy bár maga is érzi, hogy újrafelvételi kérelmében élesen támadta a gyulai büntetőtanácsot, de nem személyeket akart megtámadni, hanem a tanács ítéletét.

A bizonyítási eljárás lefolytatása után dr. Ilyés Tivadar ügyész mondott vádbeszédet és a vádlott példás megbüntetését kérte. Dr. Makai Márton közel félórás beszédében hangoztatta ártatlanságát, majd végül kijelentette, hogy nyugodt lelkiismerettel várja a bíróság ítéletét.

A törvényszék ezután hétrendbeli felhatalmazásra üldözendő rágalmozásban mondotta ki a vádlottat bűnösnek és háromhónapi fogházbüntetéssel sújtotta. A törvényszék súlyosító körülménynek vette, hogy a bírákat és a gyulai büntetőtanács elnökét hivatali eljárásában rágalmozta meg. Az ügy rövidesen a tábla elé kerül.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Mindazon rokonok, jóbarátok, valamint a MÁV üzletvezetőség és állomásfőnökség urai, akik tragikusan elhunyt drága jó férjem és édesapánk végteszünetén megjelenésükkel és virágadományaikkal fájdalommat enyhíteni igyekeztek, ezúton fogadják hálás köszönetemet.

özv. VIZVÁRY ALBERTNÉ és CSALÁDJA

Temetés a határon

Irta: Sz. Szigethy Vilmos

Az aradi vonaton, amely elképzelhetetlen sokáig érkezik Csabára, ketten játszanak. A pajtások közül az egyik öreg ember, a másik öt éves kisfiú. A gyermeknek lóg az egyik rizskása fogá, az utána következő majdnem egészen kitolta a helyéből. A kis embert ez meglehetősen zavarja, enni sem tud, csak kinlódik, hol az egyik, hol a másik szájaszögletébe tologatva a csirkehúst.

Azonban így is sűrűn felszisszen:

— Jaj!

Ezt úgy mondják, hogy rálépett a fogára.

— Kis koma, mondja az öreg ember, keressünk egy görnaszálat, rákötjük a fogadra, aztán kihuzhatod magad.

A gyerek a világ minden kincséért se menne bele a kalandba. Hogyne, majd hogy fájjon!

— Nem fáj, észre sem veszed, amikor kirepül. Most sokkal rosszabb.

Néha odanyúl, mozgatja, lehajlítja egész vízszintesre. Mindössze egy piciny inyhús tartja még a régi helyén, de ha egyszer olyan borzasztó a rettegés mindentől, ami a foggal függ össze.

A bácsi tréfál, bolondozik, egészen meggyerte a kis vadóc bizalmát, — ezt az egyet kivéve. Most már megpróbálkozik a fiúcska maga is, nem olyan a bácsi, mint aki rosszat akarna, szinte kacérkodik a fogával, de az első idegrezdülésre nagyot kiált és levágja fejét az ülésre.

— Jaj!

Hirtelen volt a mozdulat, így is marad utána egy percig, aztán mosolyogva kél fel. A kezében a fog.

Ugy történt, hogy épp a száját ütötte a karfához, a gyenge kis fogak pedig nem kellett sok biztatás. Elvált a többi társától.

Van öröm, valami nagy szenzáció ez!

— Mit csináljunk vele? Az első kihullott fogad?

— Már a második. Az első el van téve emlekbe.

Már ki akarja hajítani az ablakon, de a bácsi megfogja a kezét. A vonat éppen közeledik a magyar határ felé, gabonás szekerek döcögnek az úton, szánás közben megáll egy ember, törli a homlokát és néz a vonat után.

— Ubi bene, ibi patria, mondaná az érzéketlen cinikus.

Hazugság, ezerszer is hazugság. Annak a baromnak, amelyik a szekeret vonszolja, valóban mindegy. A pók, a légy, jól érzi magát ott is, itt is. Mit bánja a szentelen veréb, hogy kinék a tulajdonát dézsmálja? Faj, vallás, nemzetiség mindegy neki, ha tele a gyomra. De a kutya elsőblik a gazdája után s a vadállat sem szokja meg az idegen hazát, az idegen környezetet. Csak az ember bírja el mindent?

— Kurtics! — jelenti a kalauz s a vonat járása lassul. Szuronyos katonák jelennek meg, olyan érdekes figurák, mintha falusi színházban operettben statisztnának. Leesapott karimájú, nagy tollas, posztókalap a fejükön, az alakjuk girhes.

Körülveszik a vonatot, itt most senki sem mozdulhat meg addig, amíg út nem esett a vámvizsralaton. Az sem tart sokáig. Legyünk

igazságosak az ellenséggel szemben is. Nem macerálnak annyira, mint a pesti fiának, aki hosszasan kutakodik, hogy mi mindent akarok becsempészni szeretett hazánk fővárosába én, a nyomorult, garastalan középosztály.

— Le lehet szállni, mondják végül.

Akkor azt mondja a játékos bácsi ujjonszett uti cimborájának.

— Emberkém, gyere csak, Már tudom mit csinálunk a fogaddal.

— Mit?

— Eltemetjük.

Hallatlanul tetszik a gyereknek a terv, hiszen rajta kívül csak az öreget izgatja a halál misztériuma. A közepes korban levők szívesen háritja el maguktól az elmúlás gondolatát. Majd máskor! Most nem érünk rá.

A bácsi előveszi a kicskáját és keresi a szék között a megfelelő helyet. Hol puhább a föld? A drága anyaföld, aki szótlanul tűri, hogy idegen nevezhesse magáénak. Ambár miért szólna, mikor annyi élő is bele tud nyugodni. Vagy csak nem ért véges eszünk a holt tárgyak lélektanához s azért van odaát annyi földrengés, vasuti szerencsétlenség, mert megrázza magát türelmetlenségében a még csak magyar anyaföld?

Az ablakok megtelnek érdeklődőkkel, a gyerekek szereplője lévén a jelenetnek, illendő komoly.

— Mit csinálnak? — kérdik minden oldalról.

— Temetünk.

— Mit?

— Ezt a kis magyar fogat.

Összenevetnek, fölényeskednek.

— De bolondos ember, más baja sincs!